

Arrest

nr. 252 567 van 12 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Telly MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 april 2021 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel-Nationaal op 25.02.2021 en in het gesloten centrum van Merksplas op 04.03.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: C. (..)

voornaam: I. (..)

geboortedatum: 16.02.1986

geboorteplaats: Julangel

nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd op 25.02.2021 op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst identiteitsdocument (PV HV.55.RB.000819/2021 van de LPA Zaventem). Hij identificeerde zich aan de hand van een vervalst paspoort van Gambia.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde op 25.02.2021 aan de politie dat hij geen partner of kinderen in België heeft. Op 04.03.2021 verklaarde hij dat hij getrouwd is en samenwoont met een Griekse onderdane, Marina, en zij zou 2 maanden zwanger zijn. Dit werd onderzocht door de Griekse autoriteiten, maar kon niet bevestigd worden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaarde niet ziek te zijn, noch medische problemen te hebben. Hij werd onderzocht door een arts in het centrum, die vaststelde dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is aangekomen in België op 25 februari 2021. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een vervalst paspoort van Gambia, waarvoor de LPA Brussel-Nationaal het proces-verbaal nr. HV.55.RB.000819/2021 opstelde.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Hij trachtte maar Gambia af te reizen met een vervalst paspoort.

Betrokkene werd op 25.02.2021 op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst identiteitsdocument (PV HV.55.RB.000819/2021 van de LPA Zaventem). Hij identificeerde zich aan de hand van een vervalst paspoort van Gambia.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is aangekomen in België op 25 februari 2021. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een vervalst paspoort van Gambia, waarvoor de LPA Brussel-Nationaal het proces-verbaal nr. HV.55.RB.000819/2021 opstelde.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Hij trachtte maar Gambia af te reizen met een vervalst paspoort.

Betrokkene werd op 25.02.2021 op heterdaad betrapt op het gebruik van een vervalst identiteitsdocument (PV HV.55.RB.000819/2021 van de LPA Zaventem). Hij identificeerde zich aan de hand van een vervalst paspoort van Gambia.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is aangekomen in België op 25 februari 2021. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een vervalst paspoort van Gambia, waarvoor de LPA Brussel-Nationaal het proces-verbaal nr. HV.55.RB.000819/2021 opstelde.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Hij trachtte maar Gambia af te reizen met een vervalst paspoort.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden (Gambia).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D. (..) L., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, C., I. (..), verder vast te houden in de lokalen van het centrum te Merksplas.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

D. (..) L., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Brussel, 06.04.2021"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving (..) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bestreden akte, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partij voert volgend middel aan en licht dit als volgt toe in haar verzoekschrift:

"2.1. Eerste middel

A) Schending van artikel 8 EVRM, iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Aan verzoeker werd de beslissing betekend: bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoeker benadrukt dat hij getrouwd is en samenwoont in Griekenland met zijn Griekse echtgenote. Daarenboven is zij twee maanden zwanger.

Hij heeft dit ook verklaard voor de Belgische autoriteiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt hieromtrent dat dit onderzocht werd door de Griekse autoriteiten, maar het kon niet bevestigd worden.

Nochtans heeft verzoeker verschillende documenten van de Griekse autoriteiten in zijn bezit, die zijn uitspraken bevestigen: verzoeker is inderdaad getrouwd met mevrouw M. S. (..) (geboren op 13.07.1998); deze documenten zitten in zijn dossier in het centrum voor Illegalen te Merksplas, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hier redelijkerwijze van op de hoogte is.

Het kan dan ook niet aanvaard worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt: "Dat dit onderzocht werd door de Griekse autoriteiten, maar het kon niet bevestigd worden." indien de documenten zelf in het bezit van verzoeker zijn die dit bevestigen.

Verzoeker wenst hierbij te verwijzen naar artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

Eveneens dient benadrukt te worden dat verzoeker en zijn echtgenote de beslissing genomen hebben om samen een kindje te hebben. De echtgenote van verzoeker is momenteel twee maanden zwanger.

Een gedwongen uitwijzing heeft tot gevolg dat verzoeker de bevalling van zijn kind niet kan bijwonen.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.3. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14,§3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen en van artikel 7, tweede lid, 1°, 2° en 3° om verzoekende partij terug te leiden naar het herkomstland. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum of verblijfstitel zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, dat zij op heterdaad betrap werd op het gebruik van een vals paspoort waarvoor proces-verbaal werd opgesteld en dat zij aldus geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en zij gedwongen teruggeleid zal worden naar het herkomstland omdat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat nu blijkt dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren, zij gebruik maakte van een vervalst paspoort en zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente. Verder duidt de verwerende partij dat haar verklaring dat zij in Griekenland gehuwd is niet kon bevestigd worden door de Griekse autoriteiten en dat haar gezondheid een terugkeer naar Gambia niet in de weg staat. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM ligt niet voor en er werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Verzoekende partij betwist *an sich* de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar verblijf en de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet niet, maar meent dat artikel 8 EVRM geschonden is omdat zij een gezinsleven heeft in Griekenland met een Griekse onderdaan waarmee zij gehuwd is.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft verzoekende partij ten aanzien van de verwerende partij verklaard een gezinsrelatie in Griekenland te hebben. Haar Griekse echtgenote zou twee maanden zwanger zijn. Zij legde inzake haar huwelijk enkele stavingstukken voor.

Aangaande deze verklaringen heeft de verwerende partij als volgt vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Betrokkene verklaarde op 25.02.2021 aan de politie dat hij geen partner of kinderen in België heeft. Op 04.03.2021 verklaarde hij dat hij getrouwd is en samenwoont met een Griekse onderdane, Marina, en zij zou 2 maanden zwanger zijn. Dit werd onderzocht door de Griekse autoriteiten, maar kon niet bevestigd worden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.”*

Inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de verwerende partij de Griekse autoriteiten op de hoogte heeft gesteld van de verklaringen van verzoekende partij dat zij gehuwd is met een Griekse onderdaan en dat deze twee maanden zwanger zou zijn. Ook alle nuttige documenten ter zake

werden overgemaakt aan de Griekse autoriteiten om de verklaringen van verzoekende partij te onderzoeken. Op 30 maart 2021 hebben de Griekse autoriteiten laten weten dat zij vruchteloos getracht hebben de voorgehouden echtgenote te contacteren. Zij menen dat de verklaringen van verzoekende partij onbetrouwbaar zijn. Verzoekende partij zou wel een aanvraag hebben gedaan voor een verblijfskaart als familielid van een Griekse burger maar zij heeft geen verblijfskaart verkregen. Ondanks de gevoegde documenten oordelen de Griekse autoriteiten dat – aangezien zij de echtgenote niet kunnen lokaliseren om de verklaringen van verzoekende partij te verifiëren – evenmin aanvaard kan worden dat de weigering om verzoekende partij toe te laten tot het Griekse grondgebied zou leiden tot de scheiding van gezinsleden.

Daar de verwerende partij wel degelijk contact heeft opgenomen met de Griekse autoriteiten en daarbij alle nuttige documenten heeft overgemaakt om te onderzoeken of de bewering van verzoekende partij strookt met de realiteit, en de Griekse autoriteiten tot de bevinding zijn gekomen dat – aangezien zij de echtgenote niet kunnen lokaliseren - niet blijkt of de beweringen van verzoekende partij waarheidsgetrouw zijn, is het op het eerste gezicht geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de verklaringen van verzoekende partij over haar gezinsleven in Griekenland niet konden bevestigd worden en een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad benadrukt nog dat, waar verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde documenten waaruit blijkt dat zij gehuwd is met een Griekse onderdaan, om te kunnen spreken van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM, het moet gaan om een werkelijke relatie en dat het loutere feit gehuwd te zijn niet maakt dat er sprake is van een werkelijk beleefde gezinsrelatie. De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Op het eerste gezicht – en nu er wel degelijk een onderzoek gevoerd werd naar de verklaringen van verzoekende partij door de Griekse autoriteiten – maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in Griekenland een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

Zelfs indien moet aangenomen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft in Griekenland, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing zelf op zich niet tot doel of gevolg heeft om verzoekende partij te scheiden van haar eventuele echtgenote. Er wordt zo ook niet benadrukt dat verzoekende partij in België geen gezinsleven heeft. De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan er niet aan in de weg te staan dat verzoekende partij terugkeert naar Griekenland, als zij hiervoor over de nodige documenten beschikt. Zo stelt de bestreden beslissing immers: *“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”*

Uit de bij de Raad voorliggende stukken blijkt ook dat verwerende partij zelf contact heeft genomen met de Griekse autoriteiten met de vraag of verzoekende partij toelating heeft om te reizen naar Griekenland. Het is natuurlijk aan deze laatste om te beslissen of zij verzoekende partij al dan niet opnieuw toelaten op hun grondgebied, hetgeen zij evenwel hebben afgewezen.

Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekende partij een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft in Griekenland, blijft verzoekende partij trouwens nog in gebreke aan de hand van concrete argumenten aan te tonen waarom als gevolg van de bestreden beslissing haar recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend. Verzoekende partij blijkt eind februari 2021 uit Griekenland vertrokken te zijn met als doel door te reizen naar Gambia om naar eigen zeggen haar zieke vader aldaar te gaan bezoeken. Zij plande pas eind april 2021 een terugreis naar Griekenland. Het was dus eigenlijk zelf haar intentie om voor verscheidene maanden naar Gambia te reizen zodat zij de verwerende partij thans moeilijk kan verwijten dat de bestreden beslissing een schending van haar recht op gezinsleven zou inhouden wanneer zij gerepatriëerd zou worden naar Gambia.

Verzoekende partij heeft ook steeds vanuit Gambia de mogelijkheid om de nodige stappen te zetten die haar toelaten opnieuw het Griekse grondgebied te betreden. Voor zover al kan aangenomen worden dat haar echtgenote zwanger is van verzoekende partij, maakt zij ook niet aannemelijk dat een antwoord op haar aanvraag dermate op zich zal laten wachten dat zij niet tijdig kan terugkeren naar Griekenland, temeer verzoekende partij zelf van plan was twee maanden te verblijven in Gambia. Bovendien toont verzoekende partij ook niet aan dat het ingeroepen gezinsleven, dat niet plaatsvindt in België, niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in Gambia. Er blijkt niet dat verzoekende partij in een lidstaat van de Europese Unie reeds werd toegelaten tot een verblijf van meer

dan drie maanden, zodat zij er zich van bewust diende te zijn dat haar verdere verblijf op het grondgebied van deze lidstaten precair was.

In de voorliggende omstandigheden kan op het eerste gezicht in geen geval worden aangenomen dat de bestreden beslissing verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zou miskennen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

3.7. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.8. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

S. DE MUYLDER